

Upanje.

Spreminjala pomlad je zlata
 Livade in loge nam v raj,
 Ko nesli pogrebci so brata
 Na grobja mi tihega kraj.

Zvonovi doneli so milo
 Iz stolpa cerkvenega lin:
 Kaj meni srcé je čutilo
 Bridkostij in kaj bolečin!

Hudó je pač zdaj žalovati,
 Ko radost zrcali se z lic,
 Ko v dobi obnóvljeni zlati
 Pomlad ti usiplje cvetic!

Naj v mislih zrem dobo krasnejo,
 Pomladi naj druge zrem čas,
 Ki grobom bo vzela odejo,
 Vzbudila, združila bo nas! . . .

Oj, upa sladkó tolažilo,
 Zemljanom poslano z nebá,
 Ti srcem si bolnim zdravilo,
 Ti dvigaš, pomlajaš duhá! —

J. Bilc.

Srcé in čut.

Na sredi morja širnega
 Otok sameva mal,
 Po njem pa tiho žubori
 Studenca svetli val.

To morje ni in ni otok:
 Samotno je srcé,
 In svetel ni studenca val,
 To čut mirú je le . . .

A. M.

Spomin.

No v te ozrem se vrh snežen,
 Kipeč v daljini sred gorá,
 Pa v srcu mi spomin iskren
 Na dom, na mili dom igra.

Tam vidim selo, mirni dol
 V podnožju rožnatem planin — —
 O, huda je ta dušna bol,
 Pekoč je srečnih let spomin! —

A. M.

